

Arrest

nr. 186 294 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te G. op [...]1968.

Op 24 oktober 2016 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 24 oktober 2016, dezelfde dag als de dag van het beschermingsverzoek, bleek uit het EURODAC-verslag dat de vingerafdrukken van verzoeker genomen werden in Polen op 6 september 2016.

Op 31 oktober 2016 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een

derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 4 november 2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse autoriteiten op grond van artikel 18 (1)b van de Dublin III Verordening.

De Poolse autoriteiten stemden in met het met verzoek tot terugname.

Op 21 november 2016 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker betekend werd.

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : E.

voornaam : B.

geboortedatum: [...]1968

geboorteplaats: Grozny

nationaliteit : Russische Federatie

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 24.10.2016 asiel in België, samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een identiteitsdocument voor, uitgereikt door de Georgische autoriteiten op 10.08.2011, geldig tot en met 10.12.2011.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene, voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, op 06.09.2016 in het kader van een asielaanvraag in Polen geregistreerd werden.

De betrokkene, staatsburger van de Russische Federatie, werd gehoord op 31.10.2016 en verklaarde dat hij Tsjetsjenië rond 27.08.2016 verliet om met een bus naar Wit-Rusland te reizen om er tot 06.09.2016 in Brest te verblijven. De betrokkene gaf aan vervolgens met de trein het grondgebied van de Lidstaten in Polen te hebben betreden. In Polen werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 06.09.2016 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd. De betrokkene gaf aan dat hij in Polen effectief een asielaanvraag indiende, maar een finale beslissing niet afwachtte. Hij gaf aan dat hij Polen op 17.09.2016 verliet om met de auto naar België te reizen om er op 18.09.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 24.10.2016 een asielaanvraag in, samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen.

Op 04.11.2016 werd een overnameverzoek gericht aan de Poolse instanties die op 09.11.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij voor België koos omdat hem werd uitgelegd dat de wetgeving er serieus is en ook wordt nageleefd. Hij verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Polen, omdat na zijn eerste interview in het kader van zijn asielaanvraag in Polen er

naar eigen zeggen Russische FSB-agenten naar het huis van zijn oom in Grozny zijn gegaan die op de hoogte waren dat hij zich in Polen bevond. Hij gaf aan dat ze vroegen waarom ze niet verwittigd waren en aangaven dat ze hem zelfs in Polen zouden vinden. De betrokkene gaf aan dat hij vermoedde dat de Russische autoriteiten met Polen samenwerken en hij zich in Polen niet veilig voelt.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben, maar maakte wel gewag van familie van een oom die in Frankrijk wonen.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Polen die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene gaf, zoals vermeld, aan zich niet veilig te voelen in Polen omdat Russische FSB-agenten er hem naar eigen zeggen zouden kunnen vinden. Bovendien gaf hij aan te vermoeden dat de Russische autoriteiten met Polen samenwerken. We merken op dat de betrokkene zelf aangeeft dat het een vermoeden betreft en verder geen enkel formeel element aanreikt om deze beweringen te staven, zodat deze ons inziens een verzet tegen een mogelijke overdracht aan Polen niet rechtvaardigen.

We wijzen er ook op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Bovendien stemde Polen op 09.11.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. De betrokkene zal na overdracht in Polen een asielaanvraag kunnen indienen en deze aanvraag zal door de Poolse instanties op zijn merites worden beoordeeld. Polen kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor, wat zijn gezondheidstoestand betreft, verklaarde onlangs een onderzoek te hebben gehad en dat zijn hart vergroot was. Hij gaf aan een operatie te moeten ondergaan. We wijzen er op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We verwijzen naar het rapport over Polen, opgesteld door medewerkers van de Poolse NGO Helsinki Foundation for Human Rights en uitgegeven in het kader van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Karolina Rusilowicz, Maja Tobiasz en Ewa Ostazewska, "Asylum Information Database - National Country Report - Poland", up-to-date tot 13 november 2015; hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin benadrukt wordt dat asielzoekers in Polen toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Poolse staatsburgers. Gezondheidszorg wordt verstrekt via medische posten in de opvangcentra en asielzoekers kunnen terecht bij instellingen, die werden gecontracteerd door het Centraal Klinisch Hospitaal en waarmee het Bureau voor Vreemdelingen een overeenkomst afsloot betreffende de verlening van medische zorgen aan asielzoekers ("Access to health care for asylum seekers is guaranteed in the national legislation to the same extent as for Polish nationals, who have health insurance. Health care for asylum seekers is publicly funded. Basic health care is organised in medical offices within each of the reception centres. Moreover, asylum seekers can benefit from medical assistance granted in institutions contracted by the Central Clinical Hospital of the Ministry of Interior, with whom the Office for Foreigners has signed an agreement to coordinate medical care for asylum seekers", pagina 60).

We wensen eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

We verwijzen naar het AIDA-rapport over Polen waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat aan Polen overgedragen asielzoekers toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen ("There is no information on obstacles in accessing the asylum procedure by the Dublin returnees", AIDA-rapport, pagina 24 en "In a situation where an asylum seeker is transferred to Poland the Head of the Office of Foreigners lifts the previous decision of discontinuation of the proceedings and decides on its renewal", pagina 25). Er zijn derhalve ons inzien derhalve geen redenen om te besluiten dat de betrokkene geen toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat hij niet de aan zijn hoedanigheid van asielzoeker verbonden en door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen. In het reeds boven geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat asielzoekers het voorwerp kunnen zijn van detentie, maar dan enkel onder de door de wet bepaalde voorwaarden. Zo kan een asielzoeker

in detentie worden geplaatst indien deze een bedreiging vormt voor de veiligheid, gezondheid of het leven van andere in een opvangcentrum verblijvende personen. Het AIDA-rapport stelt expliciet dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers (pagina 62, alinea 1). Het loutere feit dat de Poolse wetgeving onder bepaalde voorwaarden de detentie van asielzoekers toelaat impliceert niet dat de betrokkene na overdracht aan Polen vanzelfsprekend in detentie zal worden geplaatst. Asielzoekers hebben recht op opvang en bijstand (AIDA-rapport, pagina 43, alinea 1 en 2). Het rapport maakt geen melding van ernstige tekortkomingen op het vlak van de opvang en huisvesting van asielzoekers. We zijn dan ook van oordeel dat er geen reden is om te besluiten dat de Poolse opvangstructuren gekenmerkt worden door structurele en ernstige tekortkomingen.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het loutere feit dat in Polen, net zoals in andere lidstaten, opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers niet zwaarwichtig genoeg zijn om tot het besluit te komen dat personen, die aan Polen worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten (4)."

2. Rechtspleging

Ter zitting legt de raadsman van verzoeker een nieuw stuk voor, met name een attest van dokter H.O. waarin wordt geattesteerd dat verzoeker gehospitaliseerd is sedert 24 maart 2017 voor onbepaalde duur en hij bijgevolg niet aanwezig kan zijn op de afspraak van 30 maart 2017. Verwerende partij stelt ter zitting dat dit enkel attesteert dat verzoeker niet aanwezig kan zijn ter zitting. De Raad stelt vast dat verzoeker wordt vertegenwoordigd door diens raadsman. Waar verzoeker met dit stuk een acuut medisch probleem wenst aan te tonen, moet de Raad opmerken dat hij in het kader van een annulatieberoep zich voor de wettigheidstoets dient te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*) dermate dat niet met dit stuk kan rekening worden gehouden. Bovendien gaat verzoeker in zijn verzoekschrift in het geheel niet in op zijn medische problematiek. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij zich op grond van artikel 39/76, al. 3 van de Vreemdelingenwet het recht voorbehoudt om tot op de datum van de zitting van de Raad bijkomende stukken neer te leggen, kan hij niet dienstig naar artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet verwijzen, nu deze bepaling niet van toepassing is in het annulatiecontentieux doch louter op het contentieux waarin de Raad een hervormingsbevoegdheid heeft.

3. Onderzoek van het beroep

Tegen de weigering van verblijf voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna verkort het Vluchtelingenverdrag), van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest) *iuncto* artikel 13 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna verkort de Kwalificatierichtlijn), van artikel 17 van de voormelde Dublin III Verordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“3.1.2. De eerste bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: “[...]”

3.1.3. In hoofdde. Verzoekende partij heeft op 24 oktober 2016 in België asiel aangevraagd en verwerende partij heeft het asiel dossier aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overgedragen die het op 25 oktober 2016 ontving (zie stuk nr. 3).

Hieruit volgt impliciet maar zeker dat verwerende partij haar soevereiniteit in de zin van artikel 17 van voormelde Dublin III verordening van 26 juni 2013 heeft uitgeput en het haar niet langer toekomt om de asielaanvraag door te schuiven naar Polen. Zoniet treedt zij binnen in het exclusieve wettelijke domein van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoekende partij kon de eerste bestreden beslissing van 21 november 2016 niet langer wettelijk nemen.

De eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

§. In ondergeschikte orde indien uw Raad meent dat verwerende partij toch nog bevoegd was om de eerste bestreden beslissing te nemen, quod non est.

De eerste bestreden beslissing schendt artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en artikel 17 van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 om de volgende redenen.

De soevereiniteit van een Staat is de conditio sine qua non om als een Hoge Verdragsluitende Partij tot een verdrag te kunnen toetreden en deze te ondertekenen.

De Staat staat hierbij met betrekking tot de punten die in het verdrag worden geregeld haar soevereiniteit af en is door de verplichtingen die het verdrag haar oplegt gehouden. In casu is dit de verplichting om de vraag om asiel sensu stricto te onderzoeken. Verzoekende partij kan zich middels artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd beroepen. In casu stelde verzoekende partij deze vraag om asiel sensu stricto op 24 oktober 2016 een eerste keer in: de registratie van haar vingerafdrukken en asielaanvraag in Polen kunnen hieraan niets wijzigen.

De Europese Unie is geen Hoge Verdragsluitende partij bij Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd. Het Protocol nr. 24 in zake asiel voor onderdanen van de Lidstaten van de Europese Unie bij het Verdrag van de Europese Unie eerbiedigt “de uiteindelijke doelstellingen van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd betreffende de status van vluchtelingen” voor Unieburgers. A fortiori dient zij hetzelfde verdrag te eerbiedigen voor onderdanen van derde landen in casu verzoekende partij. Het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd vormt de hoeksteen van het internationale rechtstelsel ter bescherming van vluchtelingen (Condiderans (4) van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011). Het Europees asielsstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals aangevuld door het Protocol van New

York van 31 januari 1967 (Considerans (3) van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011).

Verwerende partij kan geen gebruik maken de Dublin III-verordening als escape clause op haar soevereiniteit wat de vraag om asiel sensu stricto betreft waarvan de onderzoeksplicht via artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 rechtstreeks in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wortelt en onrechtstreeks via de artikelen 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011.

De Dublin III-verordening van 26 juni 2013 kan de verplichting om de vraag om asiel sensu stricto te behandelen die het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 aan verwerende partij als Hoge Verdragsluitende Partij oplegt niet wijzigen en verwerende partij kan zich er niet van ontdoen middels de Dublin III-verordening van 26 juni 2013.

Verwerende partij kan enkel gebruik maken van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 nadat zij haar heeft uitgesproken over de vraag om asiel sensu stricto en enkel en exclusief met betrekking tot de subsidiaire bescherming dat in wezen een Europeesunierechtelijke uitbreiding van de internationale asielbescherming sensu stricto is en daarmee door het Europeesunierecht wordt beheerst. De subsidiaire bescherming of asielbescherming sensu lato (internationale bescherming tegen: doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 15 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011) is subsidiair of letterlijk ondergeschikt internationaal beschermingsrecht dat pas en cascade toepassing vindt.

Het kernartikel van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 is artikel 17 dat de soevereiniteit van verwerende partij intact laat.

Verwerende partij heeft zich in casu niet over de vraag om asiel sensu stricto van verzoekende partij uitgesproken vóór haar toepassing van de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 en schendt hierdoor het recht op asiel van verzoekende partij gegarandeerd door artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 13 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en artikel 17 van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013. Schending van de voormelde artikelen.

Om dezelfde redenen schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid en kan zij haar beslissing niet in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij de wet en haar wettelijke en positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de wet en de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat hij op 24 oktober 2016 in België een beschermingsverzoek heeft ingediend en dat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier heeft overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) dat het daags nadien op 25 oktober 2016 heeft ontvangen. Hij meent dat hieruit impliciet doch zeker kan afgeleid worden dat de gemachtigde zijn soevereiniteit stoelend op artikel 17 van de Dublin III Verordening heeft uitgeput en het hem niet langer toekwam om Polen verantwoordelijk te achten voor het onderzoek van de asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat het stuk 3 waar verzoeker naar verwijst en dat hij in zijn inventaris beschrijft als “bewijs van overdracht van het asioldossier” een bijlage 26 van verzoeker betreft waarop de stempel is

aangebracht: "CGRA – CGVS 25 oct. 2016 ontvangen op / Reçu le". Echter deze bijlage 26 met de voornoemde stempel bevindt zich niet in het administratief dossier en de Raad heeft verder ook geen ander document in het administratief dossier dat aangeeft dat op een bepaald ogenblik na het indienen van de asielaanvraag op 24 oktober 2016 en voorde thans bestreden beslissing werd genomen op 21 november 2016 het verzoek tot internationale bescherming in behandeling zou geweest zijn bij het CGVS.

Ter zitting verklaart de verwerende partij dat de aangebrachte stempel tot de standaardprocedure behoort en niets meer inhoudt dan het informeren van het CGVS van het dossier zonder dat de gemachtigde of het CGVS dit beschouwt als een verzoek aan het CGVS tot onderzoek van het asioldossier van verzoeker. De Raad besluit hieruit dat de voornoemde stempel niet op voldoende wijze kan aantonen dat het verzoek tot internationale bescherming dat werd ingediend door verzoeker op 24 oktober 2016 effectief werd overgemaakt aan het CGVS voor een ten gronde onderzoek van dit verzoek op 25 oktober 2016 en dat door de bestreden beslissing van 21 november 2016 zou blijken dat, ondanks deze voorgehouden eerdere beslissing om het verzoek tot internationale bescherming door het CGVS te laten onderzoeken, verweerder alsnog nadien zou beslist hebben dat Polen verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. Nu er geen overtuigend bewijs voorligt van het feit dat het dossier aan het CGVS voor onderzoek ten gronde werd overgemaakt, kan de raadsman van verzoeker in zijn verduidelijkend standpunt ter zitting niet worden gevolgd dat de thans bestreden beslissing zou neerkomen op een intrekking van de beslissing die de gemachtigde zou hebben genomen op grond van artikel 17 van de Dublin III Verordening om het verzoek door België te laten behandelen.

Aangaande het tweede onderdeel van het eerste middel:

Artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag betreft de definitie van de term "vluchteling".

Artikel 18 van het Handvest luidt als volgt:

"Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap."

Artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

"Verlening van de vluchtelingenstatus"

De lidstaten verlenen de vluchtelingenstatus aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en III als vluchteling wordt erkend."

Artikel 17 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

"Discretionaire bepalingen"

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen."

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§2 [...]

§3 [...]

§4 [...]

§5 [...]”

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De in de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name de artikelen 3 (2) en 18 (1) b van de Dublin III Verordening, de artikelen 2 en 51/5 van de Vreemdelingenwet, artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit en het feit dat Polen het land is waar eerst een asielaanvraag werd geregistreerd.

Verder verduidelijkt de gemachtigde aangaande het Vluchtelingenverdrag het volgende: “We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een

onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” [...] We wijzen er ook op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.” Vervolgens is de gemachtigde *in concreto* nagegaan of een overdracht van verzoeker aan Polen een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en dit in het licht van de concrete verklaringen van verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor en in het licht van het AIDA-rapport over Polen aangaande de asielprocedure en opvangsituatie van asielzoekers.

De Raad acht de motieven van de gemachtigde aangaande de verhouding tussen het Vluchtelingenverdrag en de Dublin III Verordening draagkrachtig en deugdelijk, dermate dat een schending van de motiveringsplicht in de zin die verzoeker aanvoert, niet kan worden aangenomen.

Verzoeker voert vervolgens een betoog gestoeld op de soevereiniteit van de Staat. Hij wijst erop dat verzoeker zich middels artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het Vluchtelingenverdrag kan beroepen. Verzoeker zou de vraag om asiel voor de eerste keer ingediend hebben op 24 oktober 2016 in België. Het feit dat verzoeker ook een asielaanvraag heeft ingediend in Polen zou daar niets kunnen aan wijzigen. Hij stipt aan dat de Europese Unie het Verdrag van Genève van 1951 moet eerbiedigen en wijst hiervoor naar de consideransen 3 en 4 van de Kwalificatierichtlijn die erop wijzen dat het Europees asielstelsel stoelt op een volledige en niet-restrictieve toepassing van het Vluchtelingenverdrag en dat dit verdrag de hoeksteen vormt van het internationale rechtssysteem. Verzoeker wijst erop dat uit het Vluchtelingenverdrag blijkt dat een onderzoeksplicht rust op de verwerende partij van de asielaanvraag “*sensu stricto*” nu artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wortelt in het Vluchtelingenverdrag en onrechtstreeks in artikel 18 van het Handvest en artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn. De Dublin III Verordening zou door de gemachtigde niet als “*escape clause*” gebruikt kunnen worden om niet tegemoet te komen aan zijn verplichting de asielaanvraag te onderzoeken. De gemachtigde zou pas van de Dublin III Verordening gebruik kunnen maken nadat hij zich heeft uitgesproken over de asielaanvraag. De asielbescherming “*sensu lato*” houdt eveneens de subsidiaire bescherming in. Volgens verzoeker is artikel 17 het kernartikel van de Dublin III Verordening nu dit artikel de soevereiniteit van de gemachtigde intact laat. Nu de gemachtigde niet eerst de vraag om asiel in het licht van de status van vluchteling heeft onderzocht alvorens toepassing te maken van de Dublin III Verordening zouden de voormelde bepalingen geschonden zijn. De Raad zou enkel kunnen vaststellen dat de gemachtigde zijn positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd. De motieven zouden kennelijk niet deugdelijk zijn, hetgeen eveneens een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

Verzoeker kan geenszins dienstig voorhouden als zou respect voor het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 18 van het Handvest per definitie en in elk geval, ondanks een eerder beschermingsverzoek in een andere lidstaat, inhouden dat de gemachtigde moet toepassing maken van de discretionaire bepaling zoals neergelegd in artikel 17 van de Dublin III Verordening en zich zou moeten uitspreken over de asielaanvraag ten gronde alvorens toepassing te maken van de Dublin III Verordening. Een dergelijk standpunt gaat voorbij aan de essentie van de Dublin III Verordening die er juist in bestaat om met het volle respect voor het Vluchtelingenverdrag en voor het recht op asiel te bepalen “*welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend*”, zoals de titel het zelf stelt. Verzoeker gaat met zijn stelling ook volledig voorbij aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ook al betreft dit een weerlegbaar vermoeden.

Zo verwijzen niet enkel de consideransen uit de Kwalificatierichtlijn naar de primordiale rol van het Vluchtelingenverdrag, maar eveneens considerans 3 van de Dublin III Verordening waarin de Raad leest:

*“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op de **volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van***

28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève” genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het beginsel van non-refoulement te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen. (eigen benadrukken)”

Het recht op asiel zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest wordt eveneens opgenomen in de 39^e considerans van de Dublin III Verordening:

*“Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Deze verordening is met name gericht op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd **door artikel 18 van het Handvest**, en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 7, 24 en 47 daarvan. Deze verordening dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast.(eigen benadrukken)”*

De verhouding tussen het respect voor het Vluchtelingenverdrag, artikel 18 van het Handvest en de Dublin III Verordening werd door het Hof van Justitie reeds toegelicht in het arrest N.S. en M.E. tegen Secretary of State for the Home Department van 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, waarnaar de gemachtigde ook terecht verwijst.

Dit arrest stelt onder meer als volgt:

“75. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, Salahadin Abdulla e.a., C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, Jurispr. blz. I-1493, punt 53, en 17 juni 2010, Bolbol, C-31/09, Jurispr. blz. I-5539, punt 38).

76 Zoals in punt 15 van het onderhavige arrest is opgemerkt, vermelden de diverse voor de hoofdgedingen relevante verordeningen en richtlijnen dat zij de grondrechten en de in het Handvest erkende beginselen in acht nemen.

77 Voorts is het vaste rechtspraak dat de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van Unierecht (zie in die zin arresten van 6 november 2003, Lindqvist, C-101/01, Jurispr. blz. I-12971, punt 87, en 26 juni 2007, Orde van Franstalige en Duitstalige balies e.a., C-305/05, Jurispr. blz. I-5305, punt 28).

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.”

Verder stelt dit arrest eveneens:

“Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt.

*Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling. Onder voorbehoud van de door artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 geboden **mogelijkheid** om het verzoek zelf te behandelen moet, wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen aan een andere lidstaat van de Europese Unie en wanneer blijkt dat deze staat op basis van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening de verantwoordelijke lidstaat is, de lidstaat die de asielzoeker diende over te dragen het onderzoek van de criteria van dit*

hoofdstuk voortzetten, teneinde na te gaan of aan de hand van een van de verdere criteria kan worden vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. Van belang is echter dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker zijn geschonden, niet erger maakt door de procedure om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. **Zo nodig** dient hij het verzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003. 3) De artikelen 1, **18** en 47 van het **Handvest** van de grondrechten van de Europese Unie leiden niet tot een ander antwoord. (eigen benadrukken)”

Dit standpunt werd later eveneens bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest Puid van 14 november 2013, C-4/11.

Zo stelt dit arrest: “Wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen aan de hand van de criteria genoemd in hoofdstuk III van verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de betrokken asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – en het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om dit na te gaan –, mag de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, de asielzoeker niet overdragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, en moet hij, onder voorbehoud van de mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen, de criteria van dit hoofdstuk verder hanteren om na te gaan of een andere lidstaat volgens een van die criteria kan worden aangewezen als lidstaat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen of, indien dat niet kan, volgens artikel 13 van die verordening. In een dergelijke situatie impliceert de onmogelijkheid om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, als zodanig echter niet dat de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, op grond van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 verplicht is dat verzoek zelf te behandelen. ”

Recent stelde het Hof van Justitie nog aangaande artikel 17 van de Dublin III Verordening dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat, de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III Verordening slechts kan plaats hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken asielzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het Hof van Justitie zegt weliswaar dat dit geen afbreuk doet aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III Verordening houdt evenwel volgens het Hof van Justitie niet in dat de overdragende Lidstaat gehouden is tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C 578/16 PPU).

Kort samengevat blijkt dus uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van artikel 4 van Handvest in geval van overdracht aan een andere lidstaat niet kan getolereerd worden, noch in de situatie van systeemfouten in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, noch omwille van omstandigheden eigen aan de zaak, maar het Hof van Justitie bevestigt wel met klem het principe van het (weerlegbaar) vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en is steeds voorzichtig geweest in de gevolgen die dit heeft voor de lidstaat die vaststelt dat een overdracht een schending kan inhouden van voormeld artikel. Het Hof van Justitie stelt immers in de voormelde arresten vast dat de lidstaat in zo'n geval vooreerst op zoek kan gaan naar een andere lidstaat die verantwoordelijk zou kunnen zijn en “zo nodig” zelf de verantwoordelijkheid opneemt.

Bijgevolg kan verzoeker geenszins in zijn theorie gevolgd worden als zou een lidstaat er omwille van het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag, in artikel 18 van het Handvest, in artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn of artikel 17 van de Dublin III Verordening steeds en altijd toe gehouden zijn een onderzoek van de asielaanvraag te doen, alvorens te gaan bepalen welke lidstaat voor die taak verantwoordelijk is. Het is enkel zo dat de Dublin III Verordening als afgeleid recht moet worden uitgelegd op een wijze die niet in conflict komt met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (cf. § 77 van het voormeld arrest C-411/10 en C-493/10). Bijgevolg moest de gemachtigde

overgaan tot een zorgvuldig onderzoek of de overdracht naar Polen in lijn is met de grondrechten zoals het recht op asiel dat steun vindt in artikel 18 van het Handvest en met het non-refoulementbeginsel als kernbepaling van het Vluchtelingenverdrag. Het recht op asiel sluit evenwel geenszins per definitie uit dat lidstaten de mogelijkheid behouden om vreemdelingen over te dragen aan andere lidstaten, omdat die verantwoordelijk zijn voor het onderzoek naar de noodzaak aan bescherming.

Een toepassing maken van de Dublinverordening pas nadat de lidstaat eerst zelf het onderzoek naar de vluchtelingenstatus heeft gedaan, zoals verzoeker voorstelt, is zinloos nu een lidstaat door een onderzoek te doen naar de grond van de asielaanvraag juist de verantwoordelijkheid voor het onderzoek op zich heeft genomen en hiermee erkent de verantwoordelijke lidstaat te zijn. Dit betoog druist overigens ook in tegen het betoog van verzoeker in het eerste onderdeel van dit middel waar hij zelf stelt dat eens de gemachtigde *“haar soevereiniteit in de zin van artikel 17 van voormelde Dublin III verordening van 26 juni 2013 heeft uitgeput het haar niet langer toekomt om de asielaanvraag door te schuiven naar Polen.”*

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dat rechtstreeks verwijst naar het Vluchtelingenverdrag, leidt niet tot een andere conclusie.

Een schending van van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1(A)2 van het Vluchtelingenverdrag, of van artikel 18 van het Handvest *iuncto* artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn, van artikel 17 van de voormelde Dublin III Verordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel gericht tegen de weigering van verblijf is ongegrond.

Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 2 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna verkort het EVRM), van artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Opvangrichtlijn), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“3.2.2. Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt: [...]”

Verder concludeert verwerende partij dat artikel 3 EVRM niet wordt geschonden en betrokkene niet in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten waardoor zij het grondgebied dient te verlaten.

3.2.3 In casu schendt de tweede bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verzoekend partij geeft aan dat zij asiel aanvraag in Polen maar aldaar niet langer kon blijven omdat het voor haar als Tsjetsjeense asielzoeker en haar gezin onveilig is. Concreet stelt verzoekende partij dat de Russische FSB-agenten naar het huis van zijn oom in Grozny zijn gegaan en aldaar aangaven dat zij weten dat verzoekende partij zich in Polen bevindt en haar daar zouden vinden. Om deze redenen weet zij dat zij niet langer veilig in Polen is en hiermee aantoonde dat het risico voor Tsjetsjenen in Polen reëel.

Haar verklaringen hieromtrent zijn aannemelijk temeer dat verwerende partij dit niet betwist.

Verwerende partij mag geen kandidaat asielzoekers uitwijzen indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen tot onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de aangezochte Lidstaat aannemelijk maken dat door overdracht verzoekende partij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling (EHVJ 21 december 2011, nrs. C-411/10 en C-493/10). In casu valt de veiligheid van verzoekende partij onder de garantie van minimale Europeseunierechtelijke standaarden voor opvang.

Een “reëel risico” betekent een kans zonder dat enige zekerheid vereist is (anders is er geen sprake van een kans) die persoonlijk, voorzienbaar en actueel is: verwerende partij weet dat verzoekende partij als

Tsjetsjeens asielzoeker vandaag in de opvangcentra in Polen risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling loopt.

Concreet volstaat dat verwerende partij zich hierover eenvoudig informeert en verder geeft de wetgever haar als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang tot de aangehaalde relevante informatie om dit te kunnen weten.

Om voorgaande redenen handelt verwerende partij willens nillens onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het niet in bezit zijn van de documenten vereist in artikel 2, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 leidt niet verplicht tot het niet toelaten van de asielzoeker op het Belgisch grondgebied.

Artikel 2, al. 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 verduidelijkt immers dat: “De minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij Koninklijk Besluit vastgestelde regelen.” (eigen onderlijning).

De loutere verwijzing naar artikel 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 is daarom op zich geen dragend motief van de bestreden beslissing.

Artikel 71/3, § 3 van voormelde Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de Verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model bijlage 10bis of bijlage 10ter.”

Het motief dat verzoekende partij het verblijf werd geweigerd volstaat dus niet op zich om de bestreden beslissing te schragen: verwerende partij moet eveneens cumulatief aantonen dat zij verplicht is (“moet”) om verzoekende partij terug te sturen naar de “verantwoordelijke Staat”.

Verwerende partij laat na deze verplichting aan te tonen minstens kan het argument van de Dublin III-regeling niet gelden als verplichting.

De Dublin III-regeling raakt niet aan de soevereiniteit van verwerende partij om het mechanisme van de “verantwoordelijke lidstaat” naast zich neer te leggen integendeel considerans 11 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking) verplicht haar om dit mechanisme naast zich neer te leggen wanneer onder andere niet aan de Europese standaarden van opvang in de zin van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 kan worden voldaan door de “verantwoordelijke Lidstaat”.

Voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 houdt de Lidstaten in considerans 26 er aan dat zij samenwerken op het gebied van opvang van de verzoekers en dat de nationale opvangregelingen doeltreffend werken (considerans 26) zodat een menswaardige levensstandaard wordt gegarandeerd (considerans 25).

Met de vaststelling dat verzoekende partij onveilig verblijft in Polen is niet langer aan de voorwaarden van een menswaardige levensstandaard voldaan.

De motieven zijn kennelijk onjuist minstens niet draagkrachtig.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen schendt de tweede bestreden beslissing de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 juncto artikel 17 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt: “dat om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht” rekening moet worden gehouden

“met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij” (R.v.V. nr. 138.940 van 20 februari 2015 en R.v.V. 138.942 van 20 februari 2015; met verwijzingen naar EHRM, Y./Rusland van 4 december 2008, § 78; EHRM, Saadi/Italië van 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk van 30 oktober 1991, § 108 in fine).

§. Door de uitvoering van de bestreden beslissing verliest verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroep ten gronde terecht te zien waardoor zij verstoken blijft van haar recht op een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en waardoor zij bloot komt te staan aan het reële risico op onmenselijke behandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden geschorst.

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er mag geen bevel gegeven worden wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

3.3. Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen. ”

Verzoeker meent dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden nu hij heeft aangehaald dat hij niet langer in Polen kon blijven omdat het voor hem als Tsjetsjeen en zijn gezin onveilig is. Verzoeker stelde concreet dat de Russische FSB-agenten naar het huis van zijn oom zouden zijn gegaan in Grozny en aangaven dat zij weten dat verzoeker in Polen is. De gemachtigde zou volgens verzoeker deze verklaringen niet betwisten en had zich volgens verzoeker dienaangaande moeten informeren bijvoorbeeld via relevante informatie in het bezit van het CGVS.

*De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn Dublingehoor inderdaad onder meer gewag heeft gemaakt van angst voor FSB-agenten in Polen en daaromtrent verklaringen heeft afgelegd die *supra* werden aangehaald. De gemachtigde heeft met dit gegeven rekening gehouden en heeft gemotiveerd dat*

verzoeker zich weliswaar onveilig voelt in Polen omdat FSB-agenten hem daar zouden kunnen vinden en heeft aangegeven te vermoeden dat de Russische autoriteiten met Polen samenwerken. De gemachtigde wijst er echter op dat het maar om een vermoeden gaat van samenwerking tussen de Russische autoriteiten en de Poolse autoriteiten en hij geen enkel formeel element heeft aangebracht om die bewering te staven. De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins elementen heeft aangebracht om zijn betoog te staven. Verzoeker poneert enkel op theoretische wijze dat een reëel risico enkel een kans vereist, en geen zekerheid, die persoonlijk, voorzienbaar en actueel is en dat de gemachtigde zou weten dat Tsjetsjenen vandaag in de Poolse opvangcentra risico op een hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling lopen, doch neemt niet de minste moeite om zijn relaas aan de hand van een rapport te staven. Verzoeker kan niet gevolgd worden dat het een algemeen bekend feit zou moeten zijn voor de gemachtigde dat Tsjetsjenen in Polen een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. In het kader van een dergelijk summier en ongestaafd betoog kan de Raad niet volgen dat de gemachtigde verder onderzoek hierover had moeten voeren door het CGVS aangaande de kwestie te contacteren. Het is juist de taak van verzoeker om de zorgvuldigheid te hebben diens vrees minstens met een begin van bewijs te staven.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Verzoeker voert vervolgens aan dat een loutere verwijzing naar artikel 2 van de Vreemdelingenwet op zich geen dragend motief is voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker citeert de bepaling en stelt dat de gemachtigde bij de vaststelling van het niet hebben van de vereiste documenten kan toestaan België binnen te komen. Verder citeert verzoeker artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit dat luidt als volgt: *“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de Verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model bijlage 10bis of bijlage 10ter.”* Voor verzoeker zou het *in casu* niet volstaan vast te stellen dat het verblijf werd geweigerd om het bevel te schragen en het argument van de Dublin III Verordening zou niet kunnen gelden als een verplichting.

Verzoeker kan in zijn betoog niet gevolgd worden. Uit de bewoordingen van artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit volgt juist wel dat indien wordt vastgesteld dat de asielzoeker moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en het verblijf dus wordt geweigerd, dit leidt tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De thans bestreden beslissing, zijnde een bijlage 26^{quater}, bestaat immers altijd uit enerzijds een weigering van verblijf en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is ook volstrekt logisch daar een bijlage 26^{quater} de vertaling naar nationaal recht is van een “overdrachtbesluit” hetgeen per definitie een overdracht of verwijdering impliceert naar de verantwoordelijk geachte lidstaat. Een “weigering van verblijf” zonder een bevel om het grondgebied te verlaten als overdrachtbesluit komt naar Belgisch recht niet voor, noch vindt een dergelijk concept steun in de Dublin III Verordening. De reden waarom verzoeker het grondgebied moet verlaten, steunt wel degelijk in essentie op de Dublin III Verordening zelf. Pas als na zorgvuldig onderzoek is gebleken dat bij een overdracht naar *in casu* Polen niet ernstig moet worden gevreesd dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van het Handvest (conform artikel 3, 2 van de Dublin III Verordening) en evenmin persoonlijke redenen kunnen worden aangenomen waaruit een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest blijkt (*cf.* interpretatie van artikel 17 van de Dublin III Verordening conform het voormelde arrest C.K.), en met respect voor de hiërarchie van de overige criteria van de Dublin III Verordening (zie arresten Ghezelbash C- en Karim van het Hof van Justitie van 7 juni 2016, nrs. C-63/15 en C-155/15) die steunen op principes zoals onder meer het hoger belang van het kind en eenheid van het gezin mag in het licht van de Dublin III Verordening een geldig overdrachtbesluit naar Polen genomen worden, waarbij de verantwoordelijkheid van Polen wordt vastgesteld en het bevel daarmee samengaat. Verzoeker heeft bijgevolg geen belang bij het stellen dat de verwijzing naar artikel 2 van de Vreemdelingenwet niet afdoende is om het bevel te schragen, daar hij op grond van de motieven van de component aangaande de weigering van verblijf heel duidelijk zowel de rechtsgrond als de feitelijke overwegingen kent op grond waarvan de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker een overdrachtbesluit naar Polen kan gegeven worden.

In een volgende onderdeel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht. Verzoeker meent dat uit considerans 11 van de Dublin III Verordening de verplichting zou voortvloeien om geen toepassing te maken van de verordening wanneer niet aan de standaarden voor opvang conform de opvangrichtlijn wordt voldaan door de verantwoordelijke lidstaat. Verder verwijst verzoeker eveneens naar de consideransen 25 en 26 van de opvangrichtlijn. Nu verzoeker onveilig verblijft in Polen zou niet

aan de vereiste van de menswaardige levensstandaard zijn voldaan, dermate dat de motieven kennelijk onjuist en niet draagkrachtig zouden zijn.

Overweging 11 van de Dublin III Verordening luidt als volgt: "*Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming dient van toepassing te zijn op de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat volgens de voorschriften van deze verordening, behoudens de beperkingen betreffende de toepassing van die richtlijn.*" Uit deze considerans kan niet meer worden afgeleid dan dat een vreemdeling die in een procedure zit waarin de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, zijnde de Dublinprocedure, moet kunnen genieten van de waarborgen van de Opvangrichtlijn. De lidstaten zijn er met andere woorden toe gehouden tijdens hun onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat de derdelanders de nodige waarborgen inzake opvang te bieden. Daargelaten het feit dat de wettigheid van een bestuurlijke beslissing niet kan getoetst worden aan een considerans van de Dublin III Verordening, blijkt dus geenszins dat uit deze considerans zou kunnen afgeleid worden dat een lidstaat verplicht is geen toepassing te maken van de verordening wanneer niet aan de opvangstandaarden in het principieel verantwoordelijke land is voldaan. Waar verzoeker nog verwijst naar de consideransen 25 en 26 van de Opvangrichtlijn, kan wederom herhaald worden dat de wettigheid van een bestreden beslissing niet kan worden getoetst aan een loutere considerans van een richtlijn. Consideransen van een richtlijn zijn immers geen afdwingbare rechtsregels maar geven de geest weer waarin de artikelen moeten worden gelezen. Ten overvloede heeft verzoeker, zoals de gemachtigde terecht heeft gemotiveerd, geen enkel formeel element aangereikt om zijn beweringen te staven, zelfs geen enkel rapport aangehaald om de voorgehouden veiligheidsproblematiek te schetsen. Het feit dat het voor verzoeker in Polen dermate onveilig is dat moet getwijfeld worden aan een menswaardige levensstandaard in de zin van artikel 17 van de Opvangrichtlijn acht de Raad geenszins aangetoond. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing dienaangaande draagkrachtig gemotiveerd.

Een schending van de motiveringsplicht blijkt geenszins. Noch kan om dezelfde reden een schending worden aangenomen van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest *iuncto* artikel 17 van de Opvangrichtlijn.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest omdat hij meent dat hij door de uitvoering van het bestreden bevel de mogelijkheid verliest zijn beroep terecht te zien en zo verstoken blijft van een effectief rechtsmiddel, kan de Raad wederom niet volgen. De Raad heeft al herhaaldelijk verwezen naar het bepaalde in de artikelen 29, 3 en 30, 2 van de Dublin III Verordening om het belang bij het beroep te aanvaarden ook na overdracht. Dit werd ook bevestigd door de Raad van State (RvS 7 juni 2016, nr. 234.968 in dit arrest wordt evenmin een onderscheid gemaakt tussen de component van de weigering van verblijf en de bevelscomponent). Bovendien is dit onderdeel van het middel niet dienstig, nu verzoeker thans hoe dan ook nog geen voorwerp heeft uitgemaakt van de uitvoering van het overdrachtbesluit.

Tot slot voert verzoeker nog aan dat de gemachtigde pas het bestreden bevel kan afleveren nadat hij heeft vastgesteld dat dit niet in strijd is met verdragsrechtelijke bepalingen, zoals artikel 3 van het EVRM. Hij voert een theoretisch betoog over het feit dat een nationale rechter de plicht heeft de volle werking van de verdragsbepalingen te garanderen en zonodig op eigen gezag elke strijdige nationale wetgeving buiten toepassing moet laten. De Raad zou thans enkel kunnen vaststellen dat de gemachtigde zijn onderzoeksplicht niet zou nageleefd hebben.

De Raad is van oordeel dat de gemachtigde thans voldaan heeft aan zijn verplichting om te onderzoeken of de toepassing van de Dublin III Verordening *in casu* niet in strijd is met het verbod op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker laat na enig concreet argument aan te voeren. Die motieven blijken genoegzaam en op redelijke wijze uit de weigering van verblijf, bovendien vervat in hetzelfde *instrumentum*, dermate dat deze niet dienden herhaald te worden in de motieven aangaande het bevel.

Een schending van de artikel 62 van Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 2 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 17 van de Opvangrichtlijn, van de artikelen 4 en 47 van het Handvest en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Ook het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES